

[Ragnhild Andersen.]

flyttede Ungdoms Problemer, nærmere betegnet Raadhuspladsen ved Nattetid. Den efterlod utvivlsomt hos Læserne et Indtryk af forsumpet og asocial Ungdom, og mange forestiller sig vel, at det er saadanne unge, de skal lukke ind i Værelser i deres Hjem, men det er jo helt ved Siden af. De unge, der kommer ind fra Landet, kommer ikke herind som forsumpet Ungdom. Er der nogle, der ender i Sumpen, er det Samfundets Skyld, fordi det end ikke byder dem Mulighed for at faa Tag over Hovedet.

I Aftenberlingen skrev man i Lørdags: Hvad nu med Tyveriforsikringen, naar Værelseloven bliver gennemført? Den dækker ikke for Personer, der bor i Lejligheden. Nu maa man altsaa endelig forhøje sin Tyveriforsikring, hvis den Ulykke skulde ske, at Værelseloven blev vedtaget og „en Landsmand skulde krydse over ens Spisestueguly“, som det ærede Medlem Fru Bodil Koch udtalte her for kort Tid siden. I øvrigt giver jeg det ærede Medlem Ret, naar hun taler om den kristelige og sociale Trangbrystethed, som kommer frem ved Tanken om at lade en Landsmand krydse over sit Spisestueguly.

I Ungdomskommissionens Forslag er der ikke Tale om, at Hjemmene skal aabnes for en forsumpet og asocial Ungdom, men der er Tale om, at Samfundet skal give Ungdommen den Ret, der tilkommer den, Mulighed for at eksistere ordentligt og Mulighed for at uddanne sig, og der er Tale om, at Samfundet skal fjerne Aarsagerne til det, som maa befrygtes at ødelægge alt for mange af vore unge.

Jeg ved, at der findes varme Forsvarere ogsaa her i det høje Ting for den hellige og ukrænkelige Ejendomsret til den Lejlighed, man har, uanset om den staar i Forhold til det Behov, man har. Jeg ved, at der findes varme Fortalere for, at blot man besidder den økonomiske Evne, er man berettiget til at brede sig over den store Plads. Nogen demokratisk Tankegang er det ikke Udtryk for. Demokratisk bliver det først, naar vi erkender, at de store Lejligheder skal fyldes efter det menneskelige Behov for Plads og ikke efter Indtjeningsevnen. Ungdommen, der har Behov for Plads, har et rimeligt Krav paa at faa et Værelse. Skal vi kunne give den det, maa vi gennemføre Ungdomskommissionens Forslag.

Mit Parti opretholder derfor Ungdomskommissionens Forslag som et principalt Ændringsforslag til Ministerens. Skulde dette blive forkastet, vil vi subsidiært gaa ind for Boligministerens oprindelige Forslag, som

indeholder Ungdomskommissionens milde Fortolkning. Dog vil vi gaa imod Afgiftsbetalingen, og vi stiller Ændringsforslag herom og om, at de unge ogsaa skal have Køkkenadgang.

Naar jeg hermed vender mig til de ærede Medlemmer og opfordrer dem til at stemme for Ungdomskommissionens eget Forslag, venter jeg ikke at se mine Udtalelser refereret i Dagspressen i Morgen, men maaske kan jeg komme til at opleve noget lignende som i Lørdags, da Dagspressen naturligvis ikke refererede de kommunistiske Ændringsforslag til Lejeloven, men man alligevel i hele to Dagblade fremholdt Nødvendigheden af, at 1939-Grænsen mellem gammelt og nyt Byggeri blev ophævet, akkurat det samme Forslag, som vi Kommuniste af alle andre Partier fik stemt ned her i det høje Ting Dagen i Forvejen.

Jeg skal herefter prøve paa for det høje Ting at aflægge Vidnesbyrd om god Opfattelsesevne ved at meddele min Fortolkning af det, som Udvalget har lagt paa Tingets Bord i Dag.

Først havde Ungdomskommissionen foreslaaet sine Alternativer 1 og 2, der fremskaffede henholdsvis 200 000 og 30 000 Værelser, alt efter som man regnede med et Tillæg paa 1 eller 2 Værelser ud over 1 Værelse pr. Person i Lejligheden. Derefter forelagde den højtærede Boligminister i Februar sit Lovforslag, der paaklistrede Ungdomskommissionens Alternativ 2 det forkastelige Afgiftssystem.

I Forhold til dette Grundlag, der forelagdes Folketinget, har Udvalget nu foretaget følgende Forringelser:

For det første: Bestemmelsen om, at Loven foruden i Hovedstaden skal gælde umiddelbart i Købstæder med indtil 20 000 Indbyggere, indskrænkes nu til, at Loven efter den foretagne Behovsundersøgelse kan anvendes i Aarhus, Aalborg, Esbjerg, Odense og Randers samt disse Købstæders Forstadskommuner. Maa det være mig tilladt at spørge: Hvordan skal denne Behovsundersøgelse foretages? Hvilke Tanker har man gjort sig derom? Vil man udsende et Spørgeskema til alle Husstande i disse Kommuner, eller vil man nøjes med at indrykke en Meddelelse i Statstidende? I sin Tid havde Indrigsministeriets Hulejeudvalg af 1946 et Spørgeskema færdigt til Undersøgelse af Behovet, men Sagen blev som bekendt opgivet, da det ærede Medlem Hr. Aksel Møller var bange for, at man vakte falske Forhaabninger ved Udsendelsen af et saadant Skema. Er det ærede Medlem ikke bange for det samme i Dag?